

? *Ἀντίκομος* = παρόμοιος, ἀπαράλληλος.

Ἄψος ἐπίθετον = τῷ ἡχηρῷ, μεγαλόφωνος, ἐτι δὲ = καὶ τῷ σκληρῷ, ὀξύθυμος· παρ' ἄλλοις λέγεται μόνον τὸ ἐπίρρημα ἄψα = μεγαλοφώνως. Γνωστόν ἐστι τὸ Ὀμηρικὸν αἶψα = ταχέως.

Φοροῦμαι = ὑποπτεύομαι· εἶναι τὸ Ἕλλην. ὑφορῶμαι. Ἐκ τούτου ἐσχημάτισαν καὶ ἐπίρρημα φοροῦμ = ἴσως.

? *Ἄνανα* ἢ *ἀναθα* ἐπίρρημα = ἐκ περισσοῦ, ἐν προσθήκῃς μέρει.

Καστέρι, ὀνομάζεται παρ' αὐτοῖς πινάκιον χάλκινον κασσιτερωμένον.

Παχυνώτης ἢ *παχυνώκης*· δοχεῖον πήλινον ὀπωσῶν εὐμέγεθες.

Χώνω = κρύπτω, καὶ *χωστὰ* = κρύφα. Ἡ ἀναλογία πρόδηλος μεταξὺ τοῦ κεχωσμένου καὶ κεκρυμμένου.

Παραπόρρησις· ἐρεθισμός, αἷτιον παραπόνων. Ἐχω χιλίας παραφορμησεις = ἔχω χιλια πράγματα ἐρεθίζοντά με, κινουντά με εἰς λύπην, συλλογισμούς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Δανά = τῶρα· τούτο λέγεται καὶ ἀλλαγῶς τῆς νήσου· εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν ἤδη νά, δηνά, δανά. Τὸ νά εἶναι δεικτικὸν τοῦ παραυτίκα χρόνου· διότι τὸ μεταχειρίζονται διὰ νά σημάνωσι τὴν ἐν τῷ παρόντι ἄμεσον ἐνέργειαν.

Καὶ πλείστας τοιαύτας λέξεις δύναται τις ν' ἀποθησαυρίσῃ καὶ μικρὸν ἂν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν.

Μαρά τοῖς Δεσφίοις οὐχ ἦπτον Ἑλληνικοὶ εἶσι καὶ οἱ σχηματισμοὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων. Οἱ πλείστοι τύποι τῶν τοπικῶν τῶν 80 κομῶν καὶ χωρίων καταλήγουσιν εἰς *ιώτης*, *ίτης*, *άτης*· τρία δὲ ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀξιοσημεῖωτα διὰ τὸ παρεντιθέμενον γ ἢ φ ἐν μέσῳ. Δουτρά, λουτραγώτης, ἢ λουτραφώτης, Γέρα, Γεραγώτης, Γέλια, Γελαγώτης· τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίζονται εἰς *ηνός*, *ανος*, *ίσιος*. Τὰ πλείστα δὲ ὀνόματα τῶν χωρίων ἔχουσιν Ἑλληνικὴν ἀρχήν· τρία παρωνυμοῦνται ἐξ ὀνομάτων ἀγίων ὡς ἡ ἁγία Πηρασκευή, ἁγία Μαρίνα, ἅγιος Ἰωάννης Γέρα· ἐν δὲ ἡ δύο ἔχουσι τουρκικὴν ὀνομασίαν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὀλίγα ἐν παρέργῳ, ἄλλοτε δὲ ἴσως πέμψω ὑμῖν πλείοτερα καὶ περισσεύοντα.

Ἐγγράφῃ ἐν Μιτυλήνῃ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1858.

Γ. Ἀρ.

ΠΕΡΙΟΔΙΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ.

—000—

(Συνέχ. τῆς φυλλῆδ. 221 καὶ 222.)

Δ'.

Τὴν ἐπιούσαν, ἡμέραν ἐργασίας, ἦτο δὲ δευτέρα, ὁ φίλος μου εἰρηνοδίκευ ἐπορεύθη ἀπὸ πρωίας εἰς τὸ ἀρχεῖον. Ἐγὼ δὲ ἐγκαταληθθεὶς μόνος ἄεργος καὶ μὴ ἔχων μηδὲν σχέδιον πῶς εὐχαρίστως νὰ δαπανήσω τὰς ὥρας τῆς μακρᾶς θερινῆς

ἡμέρας ἐξῆλθον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς πόλεως. Ἀλλὰ τοῦ περιπάτου περαιωθέντος μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπιστρέψα εἰς τὴν φιλίαν ἐστίαν ἀμνηστῶν τῇ ἀληθείᾳ περὶ τοῦ πρακτείου. Ἐβαρυνόμεν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπόθουν ἐκδρομὰς· ἀλλὰ νὰ ἐξέλθω μόνος, ἄνευ συντρόφου ἢ ὀδηγοῦ καὶ νὰ π.λ.α. ἠθῶ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κομῶν, τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν ἀγνώστων μοι τοποθεσιῶν τῆς νήσου μ' ἐφαίκετο καὶ ἄχαρι καὶ δυσκετίλεστον. Ὅθεν, παρὰ τὴν συνήθειάν μου, μετέβην εἰς καφετεῖον παρατυχόν, καὶ μὴ εὐδῶν μηδεμίαν ἐφημερίδα ἤρχισα νὰ ζοφῶ *ταρτιλέν*, καὶ ἀμελῶς πῶς νὰ σκέπτομαι περὶ τῶν περιουσιῶν μου ἢ μᾶλλον περὶ τῆς ταχύτερας ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς νήσου. Ἡ τύχη ἐληήσασα τοὺς λογισμούς μου, ταραχῶδεις ὡς τὸ ἕδωρ τοῦ *ταρτιλέμον*, μοι ἐπεμψε τὸν συντρόφον τῆς προτεραίας. Ὁ Κ. Θεόδωρος Κ. . . μετὰ μικρὰν συνομιλίαν, προὔτεινε νὰ παρεμβῶμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Κυρίας Εὐαρθίας, ἀδελφῆς τοῦ Θεοφίλου Καίρου.

Τὴν πρότασιν ταύτην ἐδέχθη ἀσμένως. Τὸ ὄνομα τῆς λογίας Ἑλληνίδος μὲ ἦτο πρὸ πολλοῦ γνώριμον, καὶ τὰ εὐάριθμα φιλολογικὰ ποιήματα αὐτῆς, ἐπαινεθέντα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ, εἶχον ἀναγνώσει, εἰς δὲ τὸ ἐν Ἐργουπέλει θέατρον τῶν ἐθελοκτῶν εἶχον ἰδεῖ μετὰ συγκινήσεως δραματικόμενον τὸν Νικηράτορ ἢ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου, δράμα τιμῶν καὶ τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν εὐφυΐαν τῆς συγγραφέως.

Ἡ ἐπίσκεψις ὑπῆρξε βραχεῖα. Ἡ Κυρία Εὐαρθία μετέβη πρὸ χρόνων ἐκ Σύρου εἰς Ἄνδρον ἵνα συμμερισθῇ τὴν θέλησιν τῆς μοναξίας τοῦ σοφοῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ. Αποχαιρετήσασα ἐκ νεότητος τὸν κόσμον καὶ τοῦ κόσμου τὰς εὐφροσύνας, καὶ ἀποσυρθεῖσα ἑνωρὶς ἐκ τῆς κοινωρίας εἰς ἡν ἐδύνατο νὰ κατέχη ἐπίσημον τάξιν διὰ τε τὴν χάριν καὶ τὴν ἀφέλειαν τῶν τρόπων καὶ διὰ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πνεύματος, ἀφιερῶθη ὁλοσχερῶς εἰς τὴν πολιτείαν τῶν γραμμάτων. Λογία εἶ ἀνατροφῆς, εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, γνῶσις εὐαίσθητος καὶ φίλη τῆς μελέτης καὶ τῆς σπουδῆς ὡς ὀλίγισται τῶν παρ' ἡμῖν καλλιεργῶσων τὰ γράμματα Ἑλληνίδων, δὲν εἶναι ἀγαμφεβόλως ἐστερημένη τῆς ἰκανότητος, δι' ἧς ἐδύνατο νὰ καταλάβῃ ἐπιγαρήθειον μεταξὺ τῶν συγγραφέων τῆς ἀγαγετηθείσης Ἑλλάδος. Ἀλλ' αἱ περιπέτειαι τῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὰ τελευταῖα αὐτοῦ συμβεβηκότα, ἢ ἀπομέκρυσις αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων, ἢ φυσικὴ τῆς μετριοφροσύνης, ἐπέπνευσαν αὐτῇ ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν φήμην, πρὸς τὸν ἔπαιτον καὶ πρὸς τὸν θόρυβον τῶν παρακολουθοῦντα τὴν ἐμψάνωσιν νέων συγγραμμάτων. Οἱ ἀναγνώσται ὅμως τῶν *Μιαν* εὐαριθμῶν φιλολογικῶν προῶντων αὐτῆς εὐκόλως συμφωνοῦσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τοιαῦτα ἀπαρχαὶ ὑπέσχοτο δαψιλεστέραν τὴν συγκομιδήν. Ὅπως δὲ ποτε, οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν διακόσμησιν

τῆς νίας ἡμῶν φιλολογίας δύναται δικαίως ἴσως νὰ ἐλπίζωσιν ὅτι ἡ βαθύτατη μοραξία καὶ σιωπὴ εἰς ἣν διέρχεται ἡδὴ δὲν θέλει ἐπιτέλους ἀποβῆ ἰντελλῶς ἀγνοῶς ἀγαθοῦ τερος καρποῦ τῶν διακοητικῶν ἐργασιῶν τῆς.

Ε΄.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης μὲ ἀνήγγειλεν ὁ φίλος εἰρηροδίχης, ὅτι τὴν ἐπαύριον, ἔπειτα ἑορτῆς ἰγχωρίου, ἐμέλλομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν κώμην τῶν Ἀποικίων πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ἀκούσει προηγουμένως ἐπαινουμένην τὴν κώμην ταύτην ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρόσκλησιν. Φίλος τῶν χαρίτων τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐπιθεμιῶν νὰ ἴδω τὰς ἐπαινουμένας τοποθεσίας τῆς Ἀνδρου περιέμμετα τὴν ἀνατολὴν τῆς ἐπιδοσης ἀνυπομόνως.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἀνέβημεν ἐπὶ δύο εὐρώστων ἡμιόνων περιμερόντων ἡμᾶς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας· καὶ διελάνσαντες τὴν ψαμμώδη παραλία τὴν χωρίζουμένην ἀπὸ κοιλάδος δευδροσίτου μικρὸν πρὸ τοῦ λοιμοκαθαρηθίου καὶ τοῦ προοδεύοντος αὐτόθι μεταξουργείου, προέβημεν πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ ἐπιμήκου καὶ ὑψηλοῦ βουνοῦ, ὅπουθεν τοῦ ὁλοίου κείνται τὰ Ἀποικία. Ἡ ἀτραπὸς ἀνεῖρπεν ἀπότομος πρὸς τὰ ἄνω καὶ λοξόδρομος. Πορτοὶ ἀνήρχοντο οἱ ἡμίονοι, καὶ καθ' ὅσον προσβαίνομεν, ἡ ὁδὸς καθίστατο μᾶλλον ἀνώμαλος καὶ τραχύτερα. Ἀποσπῶντες δ' ἐνδοτε τὸ βλέμμα ἐκ τῶν ξηρῶν καὶ ἀσπίων ἀτραπῶν ἐφαιδρόμεν αὐτὸ διὰ τῆς μακρόθεν ἐπιγαινομένης θέας τῶν χαριέντων λευκῶν τῆς Μεσαρίας, τοῦ Κάστρου ἢ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἠχηρῶτος πελάγους.

Ἐν τούτοις ἐξυκολούθει ἡ ἀεὶδος. Τὰ πλευρὰ τῶν γειναιῶν τετραπόδων κατέβρεχεν ἰδρὸς, ἀλλὰ τὴν θερμότητα τῶν ἀκτίων τοῦ ἰουλιανουῦ ἡλίου ἀντανακλωμένων ἐπὶ τῶν βράχων, ἐμετρίαζεν ἐπαισθητικῶς ὁ βορρᾶς, ὅστις πνέων σφοδρῶς ἀπώθει ἡμᾶς πρὸς τὰ ὀπίσω καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν, ὡς νὰ μᾶς ἀπεμάχρυνε ζηλοτύπως ἀπὸ τῆς μαγευτικῆς θέας τοῦ παροράματος, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἐμέλλεν αἰφνης ν' ἀναπετασθῆ ἐνώπιον ἡμῶν.

Ἀλλ' εἰς τὸ πείσμα τοῦ λευκοπώγωνος γέροντος ἀνῆλθομεν καὶ τὴν τελευταίαν ἀτραπὸν, καὶ ὅποια τότε μὲ κατέλαβεν ἐκπλήξις! ὡς διὰ μαγικῆς τιρας ἀλλοιώσεως ἀνεφάνη κοιλίας χαριστάτη, ποικίλην ἐκτυλλασσοῦσα κάλλοιην εἰς τὸ ἐκστατικὸν μου βλέμμα. Ἡ κοιλία αὕτη ἦτο, φίλε, ἢ περιλαμβάνουσα τὰς τρεῖς καλλιγῶνους ἀδελφάς, τὰς κόμας Στερίας, Ἀπατούρια καὶ Ἀπακία. Ἐσταμάτησα τὴν ἡμίονον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ, καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἐβύβηα τὰ βλέμματα εἰς τὰ μικρογραφικὰ ἔκκετρα Τέρπη τῆς Ἀνδρου. Ἐν τῇ ἀγαλλιάσει τῆς ψυχῆς ἐβυθίσθη εἰς σιωπὴν πλήρη γοητείας καὶ ὠνευραπόλων. Τελευταίως ἐφροσύνας ἀναλωπυρουμένας ὑπὸ τῆς γαυτασίας

ἀπελαμβάνον ἄλλοτε περιφερόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ εἰς τὰ ἄλση τοῦ Βοσπόρου, καὶ πλανῶν τὰ χρυσόπτερα ὄρεα τῆς νεότητος ἐν μέσω τῶν ἀπυραμιλλῶν εἰκότων τῆς φύσεως.

Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς συνοδοιπὸρος ἰδὼν ὅτι ἔμενον ὀπίσω, μὲ προσεκάλεσε γαργαλιᾶ τῇ φωνῇ νὰ προβῶ πρὸς αὐτόν· ἤλθομεν δὲ εἰς μορὴν καλογραυῶν, τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγ. Μαρίας. Τὸ μικρὸν τοῦτο μοραστήριον, συμπαραληφθὲν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως κατορηνημένων, κατωκίετο τότε ὑπὸ πέντε μόλις γυναικῶν ἀπὲ τῶν πρὶν περτήκορτα. Αἱ δὲ θύραι αὗται ὑπερτετοῦσαι τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν τῆς μορῆς, διήγον τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατος προσευχόμεναι καὶ ἐργαζόμεναι. Ἐλδομεν τὰς εἰρηνικὰς μορῆς τῶν προσαγορευοῦσας ἡμᾶς περιφερόμενος εἰς τοὺς ἐρήμους, καὶ καταπίπτοντας τοῦ θαλάμου τοῦ τυκτηρίου οἴκου τῶν.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἀπήλθομεν εἰς τὴν κώμην τῶν Ἀποικίων, ἡμίσειαν μόλις ὄραν ἐρτεῦθεν ἀπέχουσαν. Ἡ δὲ πρὸς τὴν κώμην ἀγνοσα, ὁμοιάουσα τὰς ὁδοὺς τῶν ὄρειων κωμῶν τῆς Ἑλλάδος, σχηματίζεται δι' ἀτραπῶν ἀνωμάλων καὶ κατωφερῶν. Ἀλλὰ τὸ γεγνημασμένον βῆμα τῶν ἡμιόνων καθίστα τὴν κάθοδον ἐνκόλον, καὶ καθ' ὅσον εἰσεδύομεν πρὸς τὴν κοιλάδα, ἡ τερπνότης τῶν πέριξ κατασκίων θέσεων διεσχίδαζε πάσαν ἀρίαν.

Ἐθάσαντες τέλος εἰς τὴν κώμην ἐπεξέβασμεν ὑπὸ τὴν βολωτὴν στέγην τῆς πηγῆς Σαρίλλης. Ἐνταῦθα μᾶς περιέμενεν ὁ Θεόδωρος Κ**, μεθ' οὗ καθήσαντες ἐπὶ ξυλλίης ἕδρας ἐπίομεν ἐκ τῶν διανογιστάτων ταμῶν τῆς πηγῆς ἀρδεύουσης τοὺς κήπους τῶν Ἀποικίων. Ἡ κώμη αὕτη κείνται, ὡς γνωστόν, εἰς τοὺς πρόποδας ἢ μᾶλλον εἰς τὰ κράσπεδα τῆς σειρᾶς τῶν βουνῶν, τὰ ὅποια κείμενα σχεδὸν παραλλήλως στερεύουσι πρὸς τὸ παράλιον, καὶ εἰς τὴν εὐρείαν δεξιαντὴν αὐτῶν περιλαμβάνουσι τὰς δύο ἄλλας κόμας, καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν ὠραιότεραν κοιλάδα τῆς νήσου. Τὰ δὲ ὕδατα τὰ καταρρέοντα ἐκ τῶν βουνῶν σχηματίζουσι πολυαριθμους ῥόακας ποτίζοντας τὴν κοιλάδα ταύτην, πλουτοῦσαν κήπων καὶ λιμογυῶν καὶ πορτοκαλιῶν καὶ πολλῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἐφ' ὧν κατασκιάζονται καὶ κρύπτεσται αἱ οἰκίαι τῶν κωμῶν. Ἐν μέσω δὲ τῆς χλοερᾶς θέας τῶν πυκνοφύλλων δένδρων ἀνύψουρ τῆδε πάκεισε τὴν μέλαιναν αὐτῶν κορυφὴν καὶ κυκάρισσοι συναρξηθῆσαι μετὰ τῶν λοιπῶν δένδρων μᾶλλον κατὰ τύχην, ἢ ἐνθυμίζουσαι διαμορῆν Ὀθωμανῶν εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ὁ κῆριος Θεόδωρος Κ** μᾶς ὠδήγησεν ἐκ τῆς πηγῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Γ* Κ*, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀνήκοτος εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων· οὗτος δὲ μᾶς ὑπεδέχθη μετὰ τῆς συνηθῆς ἀγελείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐπιδείξεως φιλοφρονίας, τὴν ὁποίαν ἀπαρταχοῦ τῶν Κεκλάδων ἀπαρτῆ ὁ περιηγητής. Εἰς τὸν ἀνώγειον θάλαμον, εἰς ἕν

ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου ὠδηγήθημεν, εὗρομεν καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας γείτονας, καὶ ἡ ὀμιλία, μετὰ τὰς συνήθεις δεξιώσεις, ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τρόπον τιτὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ῥοῦν δικαστικόν. Μὴ δυνάμενος γὰρ μετάσχῳ αὐτῆς ἐστηρίχθην μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ παρακείμενον παράθυρον καὶ ἀπελάμβανον τῆς ἐξω θέας τῆς κώμης, ὅτε μετάλλιος ἤχος προελθὼν ἐκ παρακείμενου δωματίου ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν μου. Εὐθὺς δὲ παρίστη ἐνώπιον ἡμῶν βαστάζουσα ὄλισχον καὶ προσφέρονσα εἰς τοὺς παρακείμενους γλυκὺ καὶ ὕδωρ καὶ καφεὶν ἢ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἡ αἰφριδία αὐτῆ τῆς νεαρῆδος ἐμφάνισις, ὁ χροὸς τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἐφρικία ἐνῶ τὴν μορφήν αὐτῆς κατεκάλυπτε παρθερικὴ αἰδώς ἐνώπιον τῶν ξένων ἡμῶν, μοι ἐτεποίησαν ἐντύπωσιν εὐχάριστον. Οἱ ὄφθαλμοί μου πλήρεις τῶν ὠραιότητων τῆς κοιλιάδος προσηλωθέντες ἐπὶ τινα στιγμήν εἰς τὴν γαληνιαίαν μορφήν τῆς ὠραίας παρθένου προσελθούσης καὶ εἰς ἐμὲ μὲ τὸν ὄλισχον εἰς τὰς χεῖρας, ἀπερρόφησαν προθύμως τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέλημα.

Μετὰ τὴν προσφορὰν τοῦ ἠδύσματος, ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀγχιστείας ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἡ νεαρὰ κυρία ἐκάθησεν ὀλίγον μακρὰν τῶν συνδιαλεγομένων, πρὸς οὗς δὲν ἐβράδυνεν ὁ οἰκοδεσπότης γὰρ προσφέρει καὶ οἶνον ἀξιόλογον. Τὸ πνευματώδες ποτὸν κυκλοφορήσαν καὶ ἐκ δευτέρου ἐνεψύχωσε τὴν ὀμιλίαν καὶ συνήψεν ἐπιτονώτερον τὴν προσοχὴν τῶν φίλων ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος. Ἐγὼ δὲ μὴ ἔχων τὴν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα εἰς τὸ γὰρ λάβω μέρος εἰς ὀμιλίαν ἣτις βεβαίως δὲν μὲ διέφερε, περιειργαζόμεν τὰ περίεξ, καὶ λάθρα παρετήρουν τὴν κόρη τῶν Ἀποικίων, ἣτις ἦτο ὠραία, δηλ. ἦτο ἡ καθαρωτέρα, ἀρθροτέρα καὶ γλυκυτέρα μορφή ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶδον οἱ ὄφθαλμοί μου. Ἀλλ' ἦτο τῷ ὄντι καὶ ἡ ὠραιότερα; οὔτε καιρὸν οὔτε ἀνάγκην εἶχον τότε διὰ τοιαύτην τιτὰ σύγκρισιν, διότι, ἄλλως, ἡ ὠραιότης καὶ μάλιστα νεαρᾶς γυναικὸς βλεπομένης ὑπὸ νεόν, εὐκόλως ὑποκειμένου εἰς τὰς ἀοράτους αὐτῆς προσβολάς, εἶναι δυσεξήγητον, δυσδιάγνωστον καὶ μυστηριώδες, ὥστε ἡ σκέψις ὀκρεῖ γ' ἀποφασίσῃ ἢ γὰρ ἐπικυρώσῃ ὅτι βλέπει ἀπλήστως πῶς ὁ τεθαμβωμένος ὄφθαλμός, καὶ πίπτουσα εἰς διαταγμοὺς ἡρεμεῖ καὶ παραιτεῖ τὸ κράτος τῶν ἀποφάνσεων εἰς τὴν φαντασίαν.

Ἀλλουστάτην καὶ ἐντελῶς χωρικὴν εἶχε τὴν ἐνδυμασίαν. Ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν ἐλαφρὸν κάλυμμα τὸ χρῶμα μέλας, διότι, ὡς εὐθὺς ἐπληρορήθη, εἶχε πρὸ μικροῦ ἀπορραγισθῆ τῆς μητρὸς. Τὸ κάλυμμα δὲ τοῦτο καταβαῖνον μέχρι τοῦ μετώπου καὶ περισφίγγον τοὺς προτάφους, ἐχρησμένους τρόπον τιτὰ ὡς μέλας περιθώριον τῆς διαωρεσάτης ὄψεως τῆς. Οἱ κναροὶ αὐτῆς ὄφθαλμοὶ ἔνευον πρὸς τὰ κάτω ἀποσταλάζοντες συμρότητα αἰδοῦς ἀνάμικτον, καὶ μόλις περιέφερον ἀντοὺς ἐπὶ τῶν παρακαθημένων βαθυτάτη δὲ σιγὴ ἔκλειε

τὰ χεῖλη τῆς, διότι καὶ αὐτὴ ἡ μιλῆς αὐτῆς παρουσία ἐνώπιον ἀνδρῶν, ἔστω καὶ οἰκείων ἢ φίλων ἐκτὸς ἐμοῦ, τῇ ἐφαλγντο ἴσως παράθασίς τις τῶν χαρονισμένων.

Ἐν τούτοις, ὁ οἰκοδεσπότης προτετερεν ἵνα ἐξέλθωμεν εἰς τὸν κήπον, καὶ ταυτοχρόνως εἶπε εἰς τὴν θυγατέρα γὰρ παρασκευάσῃ τὰ τοῦ γεύματος, καθ' ὅτι ἐν ἐλλείψει καταλληλοτέρου δωματίου, ἡ τράπεζα ἔπρεπε γὰρ παρατεθῆ εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, ἐνθα ἐγένετο ἡ ὑποδοχὴ ἡμῶν. Τῷ ὄντι δὲ, μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἐπαρελθόντες εὗρομεν τράπεζαν ὀρεκτικῶς ἡντρεπισμένην. Καθήσαντες δὲ περὶ ταύτην μόλις μετὰ τρεῖς ὥρας ἐλυτρώθημεν ἐκ τῆς λιπαρᾶς εὐωχίας καὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν ποτηρίων. Τὸ κατ' ἐμὲ, αἰσθητόμενος τὴν κεφαλὴν βεβαρημένην καὶ τὸν στόμαχον φέροντα δυσβάστακτον φορτίον, ἐπεθύμουν κινήσιν, ἄρεσιν, περίπατον καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφῆσας τοὺς ἀρχοντας τοῦ χωρίου καὶ τὸν εἰρηνοδίκην, παρέλαβον τὸν παιδρὸν Θεόδωρον Κ** καὶ περιήλθον μετ' αὐτοῦ διαφόρους θέσεις τῆς κώμης.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τ' Ἀπατούρια, κώμην ἴσην σχεδὸν μὲ τ' Ἀποίκια. Αὐτοῦ συναρτήσαντες τοὺς λοιποὺς ὁμοτραπέζους ἐπορεύθημεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Λεωρίδου Μ**, ἀνήκοτος εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων. Ἐνταῦθα, φίλε, μὰς περιέμενε νέος θιασος, καὶ, ὅπερ δὲν ἐφαταζόμεν, δαψιλέστατος δεῖπνος. Οἱ πλείονες ἡμῶν φέροντες εἰσέτι ἐπὶ τῶν ὁδόντων τὸ λιπαρὸν γεῦμα τὸ μόλις περὶ τὴν δειλὴν τελειωθέν, πῶς ἄρὰ γε εὗρισκον νέαν ὄρεξιν πρὸς νέον δεῖπνον; Ἀλλ' ἡ ἀπόρρησις τοιαύτης προσκλήσεως ἐθεωρεῖτο ἀντιχρὺς τῶν καθεστῶτων καταφρόνησις, καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἶναι πιστοὶ τηρεται τῶν πατροπαραδότων ἐθίμων. Αἱ δὲ ἐνοστάσις τιτῶν νεωτεριζόντων ἐξωμαλύνθησαν ταχέως, καθότι, χάριν τῶν στομάχων ἡμῶν τῶν νεωστὶ ἐλθόντων εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ οἰκοδεσπέτου, ἡ ὦρα τοῦ δεῖπνου ἀνεβλήθη εἰς τὸ μεσοῦνκτιον. Δὲν ἐμείνομεν ἐν τοσοῦτῳ ἀργοί, διότι ἕως τῆς ὥρας ἐκείνης ἐχόμενον οἱ παρόντες ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον παιανίζουσης μουσικῆς. Ἐγὼ δὲ ἀπλοῦς θεατῆς ἀπειρώμενην ματαίως γ' ἀνακαλύψω, μεταξὺ τῶν χερουνοσῶν, πρόσωπον τι ἀγαμμητήσκον τὴν νεαρὰν δέσποιναν τοῦ οἴκου τῶν Ἀποικίων.

Ἐν τούτοις, ἐλθούσης τῆς δωδεκάτης ὥρας, τριάχορτα περίπου συμπόται ἐκάθησαν κύκλῳ μεγάλης τραπέζης, πλουσιώτατα παρεσκευασμένης ἐν μέσῳ εὐρυχώρου αἰθούσης. Τὰ ποτήρια ἤρχισαν γὰρ κυκλοφορῶσι, καὶ πάντες ὄφειλον γὰρ κενύρῳσι μέχρι ἐσχάτης φανίδος αὐτὰ πίνοντες, προπίνοντες καὶ μεταπίνοντες κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους προπόσεις. Ἡ δὲ μὴ καταρρόφησις τῶν προτεινομένου ποτηρίου, θεωρουμένη ὡς προσβολή, ἐπιφέρει συνεχῶς ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ συμποσίου κατάρδενσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ δυσπειθοῦς. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ τὸν νεόφυτον ἐγένετο ἐπὶ τέλει ἄφρασις ἀμαρτιῶν, καθότι οἱ γείτορές μου παρετή-

ρησαν ότι μόλις εὐρισκόν δύναται εἰς τὸ γὰ κρα-
τῶ τὰ βλέφαρα ἀνοιχτά, καὶ γὰ βασιάζω κατὰ
συνέχειαν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν.
Ἐπὶ στιγμᾶς ἐνθουμῶν ὅτι ἐπλανώμην εἰς τὸν
χωρὸν τῶν ὄρεϊρων.

Τὴν ἐπιούσαν ἐξῆλθον εἰς περίπατον μετὰ τοῦ
Θεοδώρου. Κ**. Ἰδὼν ὅτι πολὺ μὲ ἤρασκεν ἡ κοι-
λὰς αὐτῆ τῆς πατρίδος του, μὲ ὠδήγησε διὰ τῆς
κώμης τῶν Ἀποικίων εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βου-
νῶν. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην χει-
μάρηρον ἀνέβημεν ἐπὶ κορυφῆς ὅθεν ἀνεπετάτο με-
γαλοπρεπῶς τὸ παρόραμα τῶν κοιλάδων καὶ τῶν
χωμῶν τοῦ μέρου τοῦτου τῆς γῆσου βλέποντος
πρὸς τὸ Εἰβοϊκὸν πέλαγος. Ὁλη δὲ ἡ κοιλάς
τῶν Ἀποικίων ἐξετείνεται ἐνώπιον ἡμῶν ἐν εἰδει
ἰωγραφικοῦ πέντακος. Περικλείουσα, ὡς προεῖπον,
τὰς τρεῖς ἀδελφὰς κώμας, τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι
δὲν ὑπερβαίνουσι, νομίζω, τὰς 250, κατοικεῖται
ὑπὸ ἰκανῶς εὐπόρων οἰκογενειῶν. Πολλὰ τῶν οἰ-
κιῶν ὁμοιάζουσαι μικροῦς πύργους ἐνθουμίζουσι
τὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως βίον τῶν γησιωτῶν,
ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἐφύδους τῶν πειρατῶν καὶ
τῶν κατὰ καιροῦς ἐπισκεπτομέων τὰς γῆσους
τυραννίσκων τῶν διαφόρων κατακτητικῶν κυβερ-
νήσεων ἃς διεδέχθη ἡ ὀθωματικὴ. Ἴσως οἱ πύρ-
γοι ἐκεῖνοι ἐχρῴσμενον καὶ ὡς ἀσύλον ἀντιζήλων
ἐχθροπραξιῶν τῶν ἐντοπίων. Εἰς τὰ Ἀποικία εἶ-
δον οἶκον ἔχοντα ἐντελῶς τὴν πολεμικὴν τεκτο-
νικὴν τῶν χρόνων τῆς δουλείας, καὶ ἡλικίαν δύο
αἰώνων.

Οἱ κάτοικοι τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης κοιλάδος,
ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων χωμῶν τὰς ὁποίας ἐπεσκε-
ψθην, μ' ἐφάνησαν γενικῶς ἀγιθ ὁ χαρακτῆρος.
Τὸ ἦθος αὐτῶν ἐμφαίνει ὑγίαν, εὐζωίαν, αἱ δὲ
γυναῖκες φημίζονται, καὶ δικαίως, διὰ τὴν εὐμορ-
γίαν των. Ἀλλὰ τὴν εὐζωίαν ταύτην ἀσχημίζει
ἡ συμπαρομαρτεῦσα ἀμάθεια. Οἱ ἐφημέριοι τῶν
χωρίων διδάσκουσι τὰ παιδία τὴν Ὀκτώηχον καὶ
τὸ Ὑαλτήριον, καὶ τὸ σχολεῖον τῆς πρωτευού-
σης τῆς Ἀνδρον μ' ἐφάνη πτωχὸν μαθητῶν καὶ
μετρίως συγκεκρωτημένον.

Ἐπανιθῶν μετὰ τοῦ Θεοδώρου εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ πενθεροῦ του εὐρομεν αὐτὸν καὶ τὸν εἰρηνο-
δικὴν περιμένοτας ἡμᾶς ἵνα προγευματίωμεν.
Τὸ πρόγευμα τοῦτο μ' ἐφάνη λίαν ἐξαιρετικόν,
διδότι κατὰ καλὴν τύχην παρεκάθητο πλησίον μου
ἡ θυγάτηρ τοῦ οικοδεσπότη. Τὸ πρόγευμα ἠκο-
λύθησε γεῦμα εἰς γείτονος οἰκίαν, καὶ οὕτω πα-
ρῆλθον δύο ἡμέραι εὐωχίας.

Ἐν τοῦτοις, ὁ φίλος εἰρηνοδίκης ὤφειλε τὸ ἐ-
σπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης γὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
οἰκίαν του. Τὸ κατ' ἐμέ, μὴ ἔχοιτα οὐδένα λόγον
ἀποχρῶντα γὰ τὸν ἀκολουθήσω, μ' ἐφαίνετο ἀρε-
στότερον γὰ ἐπεκτείνω τὴν ἐν τῇ κώμῃ διατριβὴν
μου μέχρι τῆς ἐπιούσης, τὴν δὲ κρυφίαν ταύτην
ἐπιθυμίαν ἐνίσχυε καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοδώ-
ρου Κ** ἐπιθυμοῦντος γ' ἀναβάλωμεν τὴν ἀνα-
χώρησιν. Εὐκόλως ἐννοεῖ ὁ φίλος ἀναγνώστης ὅτι

πρὸς συναιτίσειν τῆς προτάσεως ταύτης ἀνάγκη
παρακλήσειον πολλῶν δὲν εἶχον, διὰ τὸν λόγον
μάλιστα, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πενθερὸς τοῦ γέου φίλον
μ' ἐπαρακίσει ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ γὰ
διαμείνω εἰς τὴν φιλόξενον ἐστίαν του ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας. Ὅπως δὲ εἶδα μετὰ τινος ἀνεξηγήτου
εὐχαριστίας τὸν Κ. Ι. Α. ἀναχωρήσαντα μόρον.
Ἐγὼ δέ, ἐκέρδιον μὲν μίαν νύκτα ἐν μέσῳ τῶν
βουνῶν τῆς κοιλάδος, ἀλλὰ μάτην περιεζήτηον.
Λόγους πρὸς ἀπάτην ἐμαντοῦ ὑπέκρινον εἰς τὴν
ᾠδῆσιν τοῦ ἀναφρομένου πόθου ἢ ἡ γλυκεῖα μορ-
φῇ τῆς νύμφης τῶν Ἀποικίων μ' ἐπέπνεον. Ἐπί-
ρασα μὲν ὥρα εὐτυχεῖς ὑπὸ τὴν φιλόξενον ἐκεί-
νην στέγην ἐν μέσῳ λίαν περιποιητικῶν καὶ φι-
λοφρόνων ἀνθρώπων, ἀλλὰ μετὰ τινος μελαγχο-
λίας ἐχαίρετσα τὸν ἥλιον τῆς ἐπιούσης, καὶ περὶ
τὴν 10 ὥραν τῆς πρωίας ἀποχαιρέτησα τὸν Κ.
Κ. Γ** καὶ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἀναβαίνων πάλ-
ιν τὰ βουνά, τὰ ὁποῖα πρὸ δύο ἡμερῶν κατέβαι-
νον μετ' ἀδιαφόρου τέρψεως, ἠσθανόμην γέον
φορτίον ἐν ἐμαντῷ. Ὁ ἐγχαράχθεις εἰς τὴν φαν-
τασίαν μου πίνεξ τῆς κοιλάδος τῶν Ἀποικίων δὲν
ἦτο πλέον μεστός ἡλίου καὶ θρόσου· εἶχε καὶ σφι-
ρὸν τι ἄλλος κατοικοῦμενον ὑπὸ χαριστάτης
νύμφης.

X. ΠΑΡΜΕΝΙΑΣ.

(*Ἐπιταί τὸ τέλος.)

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

—οοο—

Ἀξιότιμε φίλε! Πέμπω ἡμῖν κατάλογον διαφό-
ρων βιβλίων μὴ ἀναφερομένων μήτε εἰς τὸν κατὰ
λογον τοῦ Κ. Πακπαδοπούλου Βρετοῦ, μήτε εἰς
τὸν παρὰ τῆς Παρθώρας δημοσιευθέντα, ἵνα προσ-
θέσετε καὶ τοῦτον εἰς ἕσα μέχρι τοῦδε βιβλιακὰ
ἐκκλινοποιήσατε. Ἀκολουθῶς δὲ καὶ ἄλλα.

Ἐν Τριπόλει, τὴν 14 Αὐγούστ. 1859.

Ὁ φίλος σας

Α. Κ. ΠΗΠΗΛΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ.

1, Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν τοῦ Βαττέλου περὶ δι-
καίου τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Σ. Σ. Ἐν Ναυπλίῳ ἐκ τῆς τυ-
πογραφίας τῆς διοικήσεως τὸ 1834.

2, Παιδαγωγικὰ μαθήματα διὰ τοὺς ἀλληλοδι-
δασκόμενους νέους ὑπὸ Ν. Νικητοπούλου 1828. Ἐν
Ναυπλίῳ ἐκ τῆς τυπογραφίας Κ. Τόμπρα κ.τ.λ.

3, Ἡ πρόοδος τοῦ χριστιανοῦ ἀποδημητοῦ ἐκ
τοῦ παρόντος κόσμου μέχρι τοῦ μέλλοντος, συγ-
γραφεῖσα εἰς τὸ Ἀγγλικόν, μεταγλωττισθεῖσα ἑλλη-
νιστὶ παρὰ τοῦ Σ. Βίλωνος, καὶ τυπωθεῖσα ἐν Με-
λίτῃ τὸ 1824.

4, Πλάτωνος Μητροπολίτου Μόσχης, ὁρθόδοξος
διδασκαλία εἶπουν, Σύνοψις τῆς χριστιανικῆς θεο-
λογίας. Μετάφρασις Α. Κοραῆ, γυν τὸ δεύτερον ἐκ-